
Rozvojové země mě zajímají čím dál víc – nejen jako lékařku

Rozvojové země mě zajímají čím dál víc – nejen jako lékařku

MUDr. Jitka Bolchová si ještě během studia všeobecného lékařství na 2. lékařské fakultě UK podala přihlášku na obor teritoriální studia na FSV UK. Prý proto, že se cítila nemístně zaneprázdněná medicinou a hledala prostor pro sledování současného dění. Za sebou má několik zahraničních klinických stáží, měsíc pracovala jako dobrovolná lékařka v himálajské nemocnici, nyní externě dokončuje studium tropické medicíny na berlínské univerzitě a připravuje se na atestaci z infekčního lékařství.

Co vás vedlo k podání přihlášky na Fakultu sociálních věd, když jste úspěšně dokončovala studia na lékařské fakultě?

Přihlášku na FSV jsem si podala ještě během studia medicíny. Jednoduše jsem si přišla vytižená pouze jedním směrem. Chyběla mi jiná četba než četba lékařské literatury, cizí jazyky jsem využívala minimálně, cítila jsem se nemístně zaneprázdněná medicinou a už jsem se tolik nedostala ke vzdělávání se v jiných oblastech, ke sledování současného dění a podobně. Až po podání přihlášky na FSV jsem si uvědomila, že by bylo skvělé tyto dvě školy a oblasti propojit – teritoriální studia (se zálibou zejména v rozvojových oblastech) a medicínu rozvojových zemí. Díky tomuto propojení jsem se dostala na letní školu International Health v Kodani a tím začal celý řetězec mých studií.

Za sebou máte několik zahraničních klinických stáží v USA nebo Německu. Podle čeho jste si je vybírala?

Stáže jsem si vždy vybírala podle svých konkrétních požadavků. Neměla jsem moc v oblíbené bezcílité studijní výjezdy do zahraničí takzvaně naslepo kamkoli, kam mě vezmou, vždycky jsem si spíše stáže sama domlouvala podle toho, o jaký obor jsem měla zájem, jaká nemocnice se mi zamlouvala, s jakými lékaři jsem byla v kontaktu, a zároveň jsem věděla, že mě mají a chtějí něco naučit. Hodně lituji toho, že si ze stáží pamatují úplně minimum faktických znalostí, že jsem mnohdy ještě byla spíše tzv. preklinik než klinik a neuměla si některé souvislosti propojit a prakticky jsem je jako student ani nemohla využít. Teď bych to uvítala.

Na druhou stranu mi ale stáže daly strašně moc v oblasti porovnání fungování zdravotnictví venku a u nás, ujasnění si, jak já sama si medicínu představuji, a v neposlední řadě mi pomohly i v tom, uvědomit si vlastní cenu. Vždy je nejhorší nemít srovnání – člověk nemůže objektivně soudit a leckdy slepě hledí jen jedním směrem.

Pracovala jste i jako dobrovolná lékařka v himálajské nemocnici Lady Willington Hospital. Jak se člověk k takové práci dostane?

K práci dobrovolné lékařky jsem se dostala přes svého kamaráda, mimochodem také stipendistu [Nadace Zdeňky Bakaly](#). Bohužel můj pobyt byl přímo po absolutoriu medicíny a příliš krátký na to, abych v nemocnici samostatně fungovala, takže jsem spíše pracovala pod vedením někoho z místních lékařů.

Jaká byla úroveň péče v tamější nemocnici?

Nemocnice to byla skromná, ve větší vesnici v podhůří Himálaje, ale péče o pacienty byla, v rámci těchto podmínek, perfektní a na vzdělání místních lékařů a dovednosti i těch stejně starých vzpomínám dodnes s údivem. Lékaři tam nebyli specializováni, jako je tomu u nás, ale museli zvládat vše od pediatrie a interny až po gynekologii či ORL, pouze chirurgie byla oddělená. To bylo pro mne vzhledem ke kvalitě péče úplně fascinující.

Stihla jste i procestovat okolí?

Okolí jsem bohužel procestovat nezvládla, jako samotné ženě mi to jednak nebylo doporučeno, jednak jsem neměla mnoho času.

Se studiem medicíny jste ale ještě tak úplně neskončila. Začala jste studovat program Master of Science in International Health. Můžete přiblížit, o co se jedná?

Studium pořádá mezinárodní organizace TropEd s domovskou univerzitou Charité v Berlíně. Program obsahuje od klinické tropické medicíny i klasické public health se vším, co pod tuto oblast spadá, a epidemiologii. Studium bylo extrémně zajímavé a zábavné, všichni z nás jsme byli plně motivováni, takže ačkoli chtělo studium téměř každodenní přípravu, na kterou jsem osobně nebyla z Česka zvyklá, dalo se při vyvinutém úsilí zvládnout. Příprava byla hodně o samostudiu, skupinových pracích, projektech, psaní esejů...

Jak je toto studium finančně dostupné Čechům?

Finančně je studium hodně náročné. Pro mé kolegy ze západní Evropy bylo ještě schůdné a z lékařských platů si mohli vcelku v klidu dovolit rok nepracovat a platit ohromné školné a náklady na život. Z Evropy střední a východní jsem však letos byla jediná a byla jsem také jediný Evropan, který si neplatil studium sám, stejně jako všichni účastníci z rozvojových zemí, ale ze stipendia [Nadace Zdeňka Bakaly](#).

Jak jste se studiem daleko?

Skončila jsem jeho jednu část diplomem tropické medicíny a veřejného zdravotnictví DTMPH, MSc. však ještě ukončené nemám. Vzhledem k mým pracovním závazkům v ČR nebylo možné studovat tento program prezenčně celých dvanáct měsíců. To znamená, že jsem ukončila prezenčně jednu jeho část a zbylé kurzy a závěrečnou práci musím dokončit do čtyř let od zahájení studia, tedy takzvaně kombinovaně.

Kde působil v současné době a jaké máte plány do budoucna?

Jsem stále zaměstnána na Infekční klinice Nemocnice Na Bulovce, momentálně „kolečkuji“ a doplňuji si stáže potřebné pro předatestační přípravu specializace infekční lékařství a k tomu externě pracuji pro českou kancelář WHO. Dokončuji studium na FSV a chystám se v létě na dva měsíce do Mongolska k monitoringu a evaluaci jednoho zdravotnického projektu Člověka v tísni. Po příjezdu se zase na nějakou dobu plně zaměřím na medicínu na plný úvazek a potom se uvidí...